No. 15. 1842.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 4 Februarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postkantoren in het Rijk.

Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 28. Januarij. De *Mémorial Bordelais* deelt een treurig voorval mede, dat op het kasteel van den heer *Puymontaut* bij Cintegabelle heeft plaats gehad. Mevrouw *de Puymontaut*, was bij het vuur in slaap geraakt, hare kleederen werden door de vlam aangetast en zij brandde zich deerlijk; toen men in de kamer kwam, had zij reeds den geest gegeven.

— De maarschalk *Soult* is gevaarlijk ziek; hij heeft het water in de borst.

— Men schrijft uit Moissac (Tarn-et-Garonne), den 19 Januarij.

Eene zeer noodlottige gebeurtenis heeft gisteren eene groote ontsteltenis in de stad Agen te weeg gebragt. Zes met geweren en dolken gewapende mannen hielden, op eene kleine afstand van de stad, de brievenpost aan. De postillon die om het gevaar te ontkomen, zijne paarden in eenen harden galop zettede, werd niet te min door eenige schoten doodelijk gewond.

De roovers, die een touw over den weg gespannen hadden, hetwelk de paarden tegen hield, vielen eerst den courier aan, die in het rijtuig gebleven was; deze verdedigde zich zeer dapper met zijnen dolk, wondde een der boosdoeners in de vuist en wierp hem door eenen anderen stoot in de borst op den grond. De overigen namen de vlugt.

Hoewel zwaar gewond, klom de courier op de bebloede plaats van den ongelukkigen postillon en bragt het rijtuig tot aan de naastbijzijnde uitspanning.

De gendarmerie van Agen heeft dadelijk alle pogingen in het werk gesteld, om de schuldigen te achterhalen.

— In den *National d'Ouest*, van den 26 dezer maand, leest men het volgende ongeluk:

Te Ancenis heeft gisteren een verschrikkelijk voorval plaats gehad. Ten half tien ure des ochtends is de ketel van de stoomboot, behoorende tot de onderneming der oevers van de Loire, welke van Nantes naar Angers was vertrokken, plotseling gesprongen, terwijl het vaartuig voor Ancenis stil lag. De gansche kracht der vernieling heeft zich naar het voorste gedeelte der boot gerigt, waarvan het dek is weggeslagen of opgeligt. Al de personen, die zich in dat gedeelte bevonden, benevens de stokers en de machinisten, zijn de slagtoffers van deze betreurenswaardige gebeurtenis geweest; velen zijn bezweken. De passagiers in het achterste gedeelte der stoomboot hebben niets geleden.

Men verzekert ons dat de casco der boot geene belangrijke schade heeft ondervonden.

Aangaande het getal der omgekomenen en gekwetsten hebben wij nog geene stellige opgave, alleenlijk weet men dat 24 personen gedood of gekwetst zijn, doch het juiste getal van beiden is nog niet bekend. 15 van deze ongelukkigen zijn naar het gasthuis van Ancenis gebragt en verkeeren in eenen deerniswaardigen staat.

BELGIE.

BRUSSEL, den 27 Januarij. Om al onze provincien onderling te verbinden, moeten er nog drie spoorwegen worden aangelegd, namelijk: van Antwerpen naar Gent, over St. Nicolaas, met eenen zijweg van Lokeren op Termonde; van Tirlemont naar Jourbise, over Lenze en Ath, en van Namen naar Tirlemont. Als de laatste rails gelegd zijn en Belgie met Duitschland en Frankrijk verbonden is, dan zijn de afstanden op de volgende wijze bekort: men zal Belgie van het Oosten naar het Westen in 9 uren, en van het Zuiden naar het Noorden in 5 uren kunnen doorreizen. De doortogt door het rijk zal bedragen: van den Rijn naar de Noordzee, van Keulen naar Ostende 11 uren, van Aken naar Ostende. 9 uren; uit Pruissen naar Frankrijk, van Aken naar Rijssel 9 uren. Uit Frankrijk naar Holland zou men, door middel van eenen spoorweg van Antwerpen naar Breda in 4½ tot 5 uren kunnen komen.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE den 30. Januarij. Dezer dagen is Zijne Excellentie de minister *Rochussen* van hier naar Londen vertrokken, naar men wil, met eene bijzondere zending bij Z. M den Koning van Pruissen belast, die volgens sommigen tot het handels- of toltractaat, volgens anderen tot eene uitnoodiging om over Nederland naar Hoogstdeszelfs Staten terug te keeren, betrekking hebben zou. Dat Zijne Excellentie vergezeld is van den heer *van Heeckeren*, vroeger gezant te St. Petersburg, doet aan het gerucht [illegible] uitnoodiging [illegible] meer geloof hechten.

ARNHEM, den 31 Januarij. Uit het land, waar de koffij oorspronkelijk te huis behoort, staat ons een nieuw gelijksoortig artikel van weelde te wachten. *Emil Batta* verhaalt, namelijk, in zijne « reizen in Arabië," bij de beschrijving van het dal Sina in Yemen, het volgende: « In het laagst gelegene gedeelte, langs de zoomen van het water, zag ik talrijke tuinen met groote, schaduwrijke boomen, onder welke de koffijboom groeit, die warmte en vochtigheid verlangt, maar de brandende zonnestralen schuwt. Een ander voortbrengsel, waardoor die streek beroemd is, is de *Kat*, de uitspruitsels van eenen boom (*Celastus edalis*) die oorspronkelijk in Abbyssinie te huis behoort, maar tegenwoordig in Yemen zorgvuldig wordt aangekweekt. De zachte uitspruitsels en takjes, en de teedere bladeren van dezen boom worden gegeten, en brengen eene aangename, opgewekte stemming te weeg, versterken na vermoeijenissen, verdrijven den slaap en vervrolijken het gemoed. Als men den *Kat* versch gebruikt, dan kan hij zelfs eenen roes veroorzaken. Het gebruik van dit nieuwe product is sedert eenigen tijd in Yemen algemeen verspreid, zoodat het eerste bewijs van gastvrijheid daarin bestaat van u kat aan te bieden. Ten gevolge hiervan slapen de bewoners van Yemen minder dan eenig ander volk, en de hoofdoorzaak daarbij is, dat men niet kan bemerken dat hunne gezondheid hierbij lijdt. Velen slapen niet meer dan drie uren dagelijks, en zijn steeds vrolijk en opgewekt." De Engelschen zullen ons waarschijnlijk dit nieuwe handelsartikel spoedig toevoeren.

LEEUWARDEN, den 27. Januarij. Naar ik zoo even verneem, heeft de naburige stad Dokkum, in den afgeloopen nacht eene ontzettende ramp getroffen, naardien de pelmolen, toehoorende aan de korenmolenaars *van der Werf* en *Synje*, aldaar, staande op het bolwerk bij de Hanspoort; tot den grond is afgebrand. Ongeveer ten half twaalf ure werd het onheil ontdekt, en eer men de noodige bluschmiddelen in werking konde brengen: stond reeds alles in lichte laaije vlam, die zoo hevig woedde, dat in minder dan een uur tijd, het geheel in de asch lag, zonder dat iets van alles wat zich in den molen bevond, benevens eene aanmerkelijke hoeveelheid afgemalen graan, alle molenkarren, gereedschappen, enz. ja zelfs het mede daarin zich bevindende paard, heeft kunnen gered worden. Gelukkig was de wind zoodanig, dat de massa vuur, van het rieten dak, waarmede de molen gedekt was, over de gracht naar buiten vloog, dewijl anders de aldaar in de nabijheid staande woningen zeer veel gevaar zouden hebben geloopen, in dat ongeluk te deelen. Naar men zegt, is de brand ontstaan door het geweldig harde malen in den voor-avond, doch heb ik niet kunnen vernemen of het pand voor brandschade verzekerd is.

— Op den 24 dezer is te Leiden overleden zekere *Jacomyntje van der Voorde*, den ouderdom van 89 jaren bereikt hebbende; haar man, *Jan Byog*, heeft thans den ouderdom van 91 jaren en verheugt zich nog over het genot van zijne vermogens. Zij waren ruim 67 jaren gehuwd geweest en uit hun huwelijk zijn een groot getal zoo kinderen, als kinds-kinderen en achterkinds-kinderen voortgekomen.

DORDRECHT, den 31. Januarij. Het ijs blijft hier voor de stad nog bij vakken hangen. Intusschen is het achter het eiland nagenoeg geheel opgeruimd en schijnt men weinig ijs meer van de bovenrivieren te wachten, als zijnde hetzelve meestal door de Werkendamsche Killen gepasseerd.

— In het dagblad *John Bull* wordt opgemerkt, dat de Koning van Hannover niet bij den doop van den Prins *van Wallis* tegenwoordig was, om de eenvoudige rede, dat hij niet was uitgenoodigd, ofschoon hij de eenige vorst in Europa is, die tot de Anglikaansche kerk behoort, en bovendien nog de oud-oom van den jongen Prins is. Een nieuw bewijs van den welverdienden afkeer, dien de Engelsche regering zoowel als het volk tegen dien vorst koestert.

MENGELINGEN.

Het vergaan der stoomboot DE PRESIDENT.

Naar eene gedrukte Hoogduitsche vertaling, waarvan het manuscript, door eenen geestelijke geschreven, in eene flesch is gevonden.

AAN BOORD VAN DEN PRESIDENT, 15 Maart 1841.

Zoo is nu de laatste schemerschijn van de kust mijns vaderlands daar henen verzwonden! — Heere, mijn God! neem mij in uwe Vaderlijke hoede! Ik heb het vaste uwer aarde verlaten, en vermetel mij op eene door menschenhanden gebouwde wereld gewaagd. Het is een houten huis, en Gij hebt geen ander deel er aan, als de zegen, die van Uwe hand op der menschen werk nederdrupt. O, ik ben zeer beangst, daar ik slechts hemel en water zie, maar als ik het oog omhoog sla, naar het oneindige dak daarboven, gedenk ik onzen hemelschen vader, die het over ons heeft uitgespannen als eene tent, en als ik de golven beschouw, welke de wind tot bergen verheft, gedenk ik Hem, die op het water wandelde en zijnen jongeren troost toeriep. — O, mogt ook mijne ziel troost vinden, welken zij zoo zeer behoeft!

Ik weet niet te zeggen, wat in mij omgaat; onophoudelijk fluistert eene stemme in mij: Uw vaderland ziet gij nimmer weêr. — Deze menschen, die mij omringen, wekken afgrijzen bij mij op, daar zij zoo onverschillig zijn, en zoo vrolijk, als of zij in hunne huizen zaten, die op pijlaren gebouwd zijn en op het vaste der aarde rusten. Ik zit in mijne hut, en denk aan God. De bijbel is mijn eenige troost, en zoo als ik hem daar opensla, lees ik den 104n psalm: « Die zijne opperzalen « zoldert in de wateren, die van de wolken zijnen wagen « maakt, die op de vleugelen des winds wandelt. Hij maakt « zijne Engelen geesten, zijne dienaars tot een vlammend « vuur." O, welk een troost ligt er in deze heilige bladen! Het is alles van God; Hij zelf zit op de wolken als op zijn voertuig; deze stormen zijn zijne boden, en de vuurstralen die ons door den oceaan zweepen, zijn zijne dienaren. Heere geef, dat ik deze woorden nooit vergete, en derzelver troost mij bijblijve in de ure der beproeving.

16 *Maart, 's morgens* 7 *ure*. Heere, mijn God, welk eenen nacht heb ik gehad! Ik zoude die menschen kunnen haten, die tot 12 ure bijeen zaten, wijn dronken en wereldlijke liederen zongen, welke zij schoon noemden, zelfs Goddelijk, omdat zij van komedianten afstammen — terwijl wij boven over een open graf daarhenen drijven, en den dood, in de gedaante van vuur en water, welligt aan onze deur luistert. Slechts eene Duitsche familie nam geen deel daaraan; hare hut is naast de mijne, en ik versta gelukkigerwijze zoo veel van hare taal, dat ik aan haar onderhoud kan deelnemen. — Eerst spraken zij van hunne betrekkingen te huis, en aan iederen naam verbonden zich aangename herinneringen en blijde verwachtingen: daarop moest een klein kind bidden, en ik liet terstond mijn gebed, met dat der onschuld, tot God omhoog stijgen. Mijne zware beangstheid echter, liet mij niet toe, in te slapen, het was als of er bergen mij op het ligchaam lagen. Ik deed een venster open, en toen ook dit niet hielp, klom ik nog eenmaal naar het dek op, en vraagde in mijne verwarring den stuurman, of wij dan niet haast in Engeland waren? — Hij lachtte mij, als ten spotte, luide uit, en ik herstelde mij spoedig, om den geregten spot te ontgaan, en vraagde, waar wij nu juist wel waren? — hij antwoordde: onder den 43n breedtegraad, en ik zuchtte als ten verwijt over de oneindige grootte der wereld. Daarmede heb ik groote zonde begaan, want wie zal des Heeren werken berispen? en juist wilde ik den Hemelschen Vader voor mijne schuld vergiffenis afbidden, toen in het hoenderhok eene hen zoo afschuwelijk kraaide, dat het mijn hart doorsneed, en door nieuwen vreeselijken angst gefolterd, spoedde ik mij weder naar mijne hut. O God! wat zal hier gebeuren! — mijn lange kaars, van den aanvang af geknakt, was omgebogen, en had mijne bedgordijnen, welke de wind waarschijnlijk door het open staande venster had in beweging gebragt, in brand gestoken. Ik kwam nog even vroeg genoeg om het onheil te verhoeden, en dit had ik aan de kraaijende hen te danken; zoo wonderbaar zijn Gods wegen. —

Twee uren lang laafde ik mijn bedrukt hart aan dit bewijs der Goddelijke Voorzienigheid, daarop sliep ik eindelijk in, en in den droom verscheen mij mijne moeder. Haar gelaat was treurig en verward, en in hare handen droeg zij een doodhemd, dat zij mij aanbood. — Ik gilde luidkeels uit, en ontwaakte door eene pijn aan het hoofd, waarmede ik in den angst ergens tegen zal gestooten hebben. Ofschoon ik echter nu volkomen wakker werd, zag ik nog altijd die zelfde gedaante in mijne hut; zij zat op de kleine bank achter de tafel, en het lijkgewaad in hare handen, zag ik, werd door eene donkere vlam verteerd. Nu ijlde ik op haar toe, en toen ik haar geheel nabij was en mijne handen naar haar uitstrekte, verdween zij als een wolk; aan mijne handen echter was het alsof ik eene ijsschots had aangegrepen! Mijn God, Mijn God, met welk eenen angst verbeidde ik den morgen! Maar, thans weet ik, wat ons bedreigd; ik weet ook wat te beginnen. Ik zal den kapitein, bij al wat hem heilig is, bezweren, dat hij de reis niet doorzet, maar terugkeert, want onze ondergang is besloten; op deze wijze echter welligt nog af te wenden.

8 Ure. Zoo zij dan nu de Hemel ons genadig! — Ieder lacht mij uit, wien ik mijn nachtgezigt verhaal, en ter zelf-

der tijd, dat mij het hart door angst dreigt te breken, is alles zoo gewoon, zoo gerust, zoo behaaglijk in de groote zaal, als of wij allen in *Abrahams* schoot zaten. Een zware dikke nevel zweeft over de zee. Deze zee komt mij voor als eene onmetelijke chaos, en nimmer zijn mij de woorden van den profeet MOZES, » en de aarde was woest en ledig" duidelijker geweest, dan juist heden.

Groote ijsschotsen drijven ons voorbij, en de kapitein staat op de raderkast (*paddle-box*), en ziet met verlegen blikken in de zee neer. Ieder oogenblik wenkt hij den matroos aan het roer, en een ander, digt bij de boegspriet, werpt van tijd tot tijd het diepslood uit, en roept met heesche stem de knoopen af. — Het doffe stenen der machine, gepaard met het jammerlijk eentoonig geroep van den matroos uit de verte, heeft iets onbegrijpelijk afgrijselijks voor mij, en toch kan ik hetzelve nergens ontloopen, want de lucht is in dit oogenblik zoo stil als het graf, waaraan ik steeds en immer denken moet, waarhenen ik ook mijne gedachten moge rigten, want het onheilspellend gezigt van dezen nacht vervolgt mij allerwege en iedere volgende minuut verwacht ik het doodvonnis des onverbiddelijken noodlots.

Sedert twee dagen zit een groote zwarte vogel op den top van eenen der masten, van waar hij met begeerige oogen op ons nederziet. Men zegt, het is een Europesche raaf, die onheil voorspelt; maar niemand weet te zeggen, hoe hij is hier gekomen. Daarbij verhaalt mij de heer THORNDICKE, dat sedert juist zoo vele dagen eenige groote haaijen ons begeleiden, die, zoo als ik reeds voorlang wist, hunne buit reeds als zij nog in leven is, op den reuk kennen, en voorzeker niet vergeefs ons arme zeevaarders omringen.

Almagtige God, neem ons in uwe genadige hoede, en mogt Gij onzen ondergang besloten hebben, zoo maak ons dan de kelk niet al te bitter.

Des Avonds. God zij gedankt, ik ben gesterkt! — Eene predicatie, welke ik hield, is het, wat mij zoo verkwikt heeft, want ik liet niet af met vragen en beden, tot men mij toestond, het woord des Heeren te verkondigen. Ik nam tot mijnen text 2 Kor. 11 vs. 26. » Ik heb menigmaal gereisd in » gevaren van rivieren, in gevaren van moordenaars, in ge- » varen van [mijn] geslachte, in gevaren van de heidenen, in » gevaren in de stad, in gevaren in de woestijn, in gevaren » in de zee, in gevaren onder de valsche broeders." — O, hoe heeft het mij gesterkt, zoo weder eenmaal uit den grond mijns harte te hebben kunnen spreken. Allen hoorden mij aandachtig toe, zelfs eenige joden, die mij toeschenen door het schoone onzer godsdienst diep geroerd te zijn. Alleen den kapitein kon ik tot geene deelneming bewegen. Die man wordt mij huiveringwekkend; hij weet het niet, dat ik hem met mijne blikken vervolg als mijn boos gesternte; maar ik zie, dat hij in alle hoeken steekt; een half uur lang heeft hij beneden met den machinist gesproken. Daarop hield het machienewerk een kwartier uurs op te werken, en er werden onderzoekingen bewerkstelligd. Men sprak veel van ventielen en van dubbele kracht. — Heer des Hemels, wat mag dit te beduiden hebben! Vraagt men daarnaar, zoo wordt men wel aangehoord; doch bekomt geen antwoord; terwijl ik daarover nadenk overvalt mij wederom een vreeselijke angst. — Ik wil bidden.

's Nachts 12 ure. Een ontzettend onheil heeft plaats gegrepen, niet een, neen, twee, drie! — Onze ondergang is thans beslist zeker ofschoon de kapitein zweert, dat er niets te vreezen is, en ons allen bevolen heeft, van het dek af te blijven. — Ik zal mijn woord gestand doen; ik zal houden, wat ik aan mijne familie bij het afscheid heb beloofd, de geschiedenis mijner laatste uren zal ik aan de golven der zee toevertrouwen, en de hand des Heeren, die zwaar op mij drukt, zal erbarming betoonen aan de boodschap, welke ik aan zijne wateren overgeve. O, gij, geliefden! Waar zal ik woorden nemen, om het schrikkelijke te verkondigen, dat zich boven mijn hoofd heeft toegedragen, terwijl ik op de knieën lag en bad. Er rust zigtbaar een vloek op dit houten zeegevaarte. Heere, mijn God, zijt gij dan op de zee niet met uwen knecht?

Mijne hand siddert van angst en vertwijfeling, maar het zij! — ten 9 ure, dan, hoorde ik boven mijn hoofd plotselijk een levendig rumoer onder de scheepsbevolking ontstaan; een rennen en loopen, een ontmoeten en vragen, daarop een luid jammeren en weeklagen in de verte; daarbij staakten of veranderden de arbeidende machinen hare doffe steeds zoo gelijkmatige werking, en hielden toen plotselijk geheel op. — Nieuwsgierigheid en angst voor de volgende minuut maakten, dat ik mijn gebed af brak en naar boven ijlde. Het eerste wat zich dáár voor mijn gezigt aanbood, was eene groep van menschen, die, dooreen gemengd, zich te zamen drong aan den rand dier opening, die in een zeer groot vierkant boven over de machine, den arbeidenden beneden licht en lucht verschaft. — O Gij Almagtige, wat moest mijn oor vernemen, mijn oog aanschouwen! — Daar, naar beneden, tusschen de onverbiddelijke raderen en rollen, waren in een en hetzelfde oogenblik twee menschen neergestort, twee jonge matrozen, en de vervaarlijk groote ijzeren armen hadden hen vermorseld. — Mijn oog verzette zich, om langer dan eenige oogenblikken naar beneden te zien, waar het vreeselijk trage noodlot tot begin van haar gerigt twee offers had geslagt. — Maar, hoe is dat toegegaan? Ook dit zal men vernemen, als deze bladeren eenmaal een lezend oog vinden.

De twee jonge matrozen, zoo verhaalt men, hadden eene en dezelfde geliefde in New-York. De een hunner was een *Yankee*, de ander uit Duitsche ouders geboren. Hunne ijverzuchtige vijandschap groeide tot de grimmigste woede aan, en de bij gelegenheid bedrevene tergingen en plagerijen kwamen juist dezen avond tot uitbarsting, toen de Duitscher zijnen medeminnaar het verschrikkelijk woord te gemoet voerde: Miss MARY had voor hem een hemd genaaid. — Deze laatste ging de kracht van eenen *Yankee* te boven, en hij greep zijnen wederpartijder, die eene uitdaging met een versmadenden lach beantwoordde, digt bij de machinerie, woedend bij den strot aan, en zou hem verworgd hebben, indien niet de heer THOMAS PALMER, met eenen sterken roerstang gewapend, er op toegeschoten ware, om de worstelenden te scheiden. Ongelukkigerwijze echter, ofschoon hem dit gelukte, ontviel hem in het gedrang de stang, hij geraakte den beide nog steeds grimmige, jonge lieden onder den voet, werd hen zoo tot eene rol, zij verloren het evenwigt, sloegen achterover, en stortden tusschen de vermorselende raderen in, die niet eerder konden gestuit worden, dan toen zij het werk der vernieling hadden volbragt. — Het knarsende knetteren hunner ledematen, na een kort noodgeschrei, wordt gezegd hartverbrijzelend te zijn geweest, en allen het haar te berge te hebben doen rijzen. De bleekte des doods ligt nog op alle aangezigten, en ik ben gevloden van de plaats der verschrikking, waar men hunne verbrijzelde ledematen te zamen schaarde, om ze den vraatzuchtige haaijen op voorschot, tot spijze te geven. — Heere, Heere! wie doorgrondt uwe wegen! Waar zijn ooit zulke gruwelen om een hemd gehoord geworden! Maar, ik bid U aan, al versta ik dan ook niet wat Gij wilt.

17 's Morgens. Geene minuut slaap sterkte mijne leden. Ik heb niet vertraagd in het gebed, maar mijne angst verlaat mij niet. Tot 5 ure wentelde ik mij op mijne legerstede om, en juist begon de verzoende engel van den slaap mij zachtelijk toe te lagchen, toen een vreeselijk gedruisch aan de zijden der scheepsplanken, als met vervaarlijk groote zagen arbeidde. Het kindje mijner buren begon te weenen en te schreeuwen, en het was niets anders dan als of ons plankenhuis midden uiteen zoude barsten. Ontzettende schokken, stooten en slagen volgden elkander bij korte tusschenpozingen op, en door angst bevleugeld, ijlde ik op het dek. God in den Hemel, wat moest ik ondervinden! Genoegzaam alle passagiers, met bleeke gezigten stonden verzameld, meerendeels in negligé, en staarden vragende den kapitein en den stuurman aan, die ieder aan eene zijde der raderkast stonden. De ochtend schemerde even op, en beide zagen met hunne kijkers naar alle rigtingen in het rond. Het stormde hevig uit den noordoosten en het is bewezen, dat wij tusschen twee groote ijsvlakten vast geklemd zitten. De kapitein bezwoer ons heftig, allen te zamen gerust naar beneden te gaan, en hem door onze angstige vragen niet te storen; het gold hier een belangrijk stuk werk tot stand te brengen, maar gevaar was er niet voor handen, het ijs dreef voorbij. Eenige gingen, keerden echter terug, toen zij zagen, dat anderen bleven; weinige slechts, begaven zich naar hunne vrouwen, om deze te troosten. De heer WARBURG, een Duitscher, zeide, met den onderstuurman gesproken en van dezen vernomen te hebben, dat wij ons in groot gevaar bevonden. — De zaak is deze: sedert 24 uren is de onafgebrokene werkzaamheid der beide commandeurs bezig om de noodlottige ijsmassa's, die zich hoog in het noorden moeten opgelost hebben, te ontwijken, verhoogd worden, om door versnelde vaart vrij water te winnen. Tevens echter hebben wij de, digt in de nabijheid zich bevindende St. George Zandbank te ontwijken, op welke te stranden, even zoo gevaarlijk is, als door het ijs te worden doorgesneden. Door het heillooze voorval met de beide verongelukte matroozen heeft echter de machine geleden, zij ontwikkelt niet meer de gewone kracht, en inzonderheid kan het achterwaarts varen, dat tot uitwijken dikwijls noodwendig is, niet zoo snel en niet met zoo goed gevolg als wenschelijk, bewerkstelligd worden. Reeds gedurende het voorval, waardoor de opmerkzaamheid van den kapitein voor eenige minuten afgetrokken werd, gingen voordeelen verloren, en wij bevonden ons terstond daarop in eene wezenlijken bogt van ijs ingesloten, uit welke wij ons alleen door de versterkte kracht der machine zouden hebben kunnen redden. Hare werking weigerde echter de gewone hulp, en zoo werden wij dan eindelijk zoo als thans het geval is, ingeklemd. Naar alle waarschijnlijkheid zijn wij te gelijkertijd met dezen rampslag ook op de zandbank vast geraakt; echter kan ik daarover niets met zekerheid zeggen, vermits men ons het eigenlijke onheil verbergt, en de schokken, welke wij duidelijk waarnemen even zoo wel door het opkruijen der ijsschotsen, als door grondstooten kunnen ontstaan.

Zoo is dan ons einde besloten; hoe zoude ik naar alle mij gegevene voorteekenen, daaraan nog langer kunnen twijfelen! Niets blijft mij over, dan mij tot den dood voor te bereiden. Ik vermaak mijne ziel aan God, mijn ligchaam den visschen. En toch gevoel ik, dat ik het aardsche leven, meer dan ik billijkerwijze behoorde te doen, lief heb. O mijn Hemelsche Vader! is het mogelijk, zoo laat dan deze bittere kelk van mij voorbijgaan, het is zoo schrikkelijk, verre van zijne haardstede en betrekkingen, te midden der barre zee eenen geweldigen dood te sterven.

9 ure. Zoo even kom ik van eene vergeefsche poging om op het dek te geraken, terug. De kapitein heeft ons het bezoek boven door het sluiten van den toegang met geweld belet, vermits zijn bevel niet toereikend is. Slechts ettelijke onzer zijn buiten gebleven en eene hevige woordwisseling dringt tot ons door. Alle passagiers zijn in de gangen verzameld. Vrouwen en kinderen weenen, de mannen troosten vergeefs, en mijne hartelijke vermaningen, zich met God te verzoenen, en zich tot den dood te bereiden, zijn door hevige tegenredenen beantwoord geworden. — Heere, Gij kent uwen dienaar, en weet, dat ik mijnen pligt vervuld hebbe, treed niet met mij in het gerigte!

Ik luister naar boven, en tracht, door het tot mijn oor doordringend gedruisch de minuten te weten, welke ik nog te leven heb. De machine wordt, bij korte tusschenpozingen in beweging gezet; dan bruit de stoom weder, en naar het gedurig sterker wordende stooten en wrijven tegen het ijs te oordeelen, verheft zich de storm. Nu en dan verlaat ik mijne hut. De mannen hebben besloten, den uitgang met geweld open te breken. Men beproeft met stukken van gebroken tafels de deur te verbrijzelen. Ik geef mij over in Gods hand. — Een kleine schoothond in mijne nabijheid begint in dit oogenblik vreeselijk te janken. Van siddering en angst kan ik nog nauwelijks de pen houden. Deze toestand is schrikkelijker dan de dood. Daar kraakt de deur; het gedruisch verliest zich; men is naar buiten; ook ik houd mij niet langer.

(*Vervolg hierna.*)

Vermaning van de vrijvrouw von Quitzen, aan hare dochters.

Onze middeleeuwsche vaderen, — de menschen met de langgerekte leden, de kromme beenen, en de sprekende indrukmakende physionomiën, gelijk men ze op de oude schilderijen kent, — waren zeer vrome luidjes, die hunne vrouwen in eene tucht hielden, dat de arme schepsels niet vrijelijk konden adem halen. Men ziet het terstond aan de nederslagene oogen, de beweegloos nederhangende armen, het enge, nijdige gewaad dat die zedige jonkvrouwen als nonnen verhult, welke op die schilderijen schuchteren uwe blikken schijnen te mijden. Men kan het ook leeren uit de laatste vermaning van de vrijvrouw VON QUITZEN aan hare dochters ANNA en CHRISTINE, een merkwaardig stuk uit de zestiende eeuw. Daarin zijn alle goede lessen vervat, welke het wetboek der vrouwelijke opvoeding in de middeleeuwen kende. Daar zat dan de gestrenge matrone in den hoogleuningen armstoel; en verkortte zich de traag voortkruipende uren, met hare dochters de regelen der *étiquette*, en de voorschriften der deugd naar de denkbeelden van haren tijd in te prenten; daar zat zij als eene voorspellende sibijlle met hare grijze lokken en reigersblikken, en spon de draden harer rede even lang uit, als de draden van het fijne vlas aan haren spinrok. Trouwens er zijn vele booze dingen, waarvoor zulk jong bloed, als ANNA en CHRISTINE, gewaarschuwd moet worden, die beide blaauwoogige dochters, met haren zoo ligt als het goudgeel graan van haars vaders akkers. Vooreerst plagt zij hen dan tegen de *jonge litteratuur* te waarschuwen, zoo als nu ook wel menig stemmig grootje pleegt te doen: » leest vooral toch niet in de goddelooze ligtvaardige boeken, daar zoo veel zonde in staat; dat wil ik volstrekt niet hebben, en is ook niet noodig; want die u door God beschoren is, die zal u ook wel geworden, en die zal u wel zeggen dat gij in de boeken niet behoeft te lezen; want uit zulke boeken komen zondige gedachten, en uit de gedachten booze daden." Zoo sprak dan de vrome riddervrouw, en van de litteratuur op de booze gedachten geleid, kwam dan de matrone op de jonge mannen, en zeide: » Als er jongelieden komen zoo laat u niet zien, voor gij aan tafel gaat; maakt dan eene zedige buiging, slaat uwe oogen voor u neder, houdt uwe handen voor u lijf, en ziet hen vooral niet aan; als zij uwe hand vatten, zoo trekt de hand weg en steekt ze onder den boezelaar, daar moeten zij wel wegblijven; ziet toch niet op, laat u aan tafel in geen kedderen (gesnap) met hen in, en houdt vooral de voeten stil te zamen; beweegt het hoofd niet. eet weinig en drinkt slechts eenmaal; gij kunt vooraf op uwe kamer iets eten; zegt » ja" of, » neen" » dat weet ik niet." Als er een zegt dat hij u lief heeft, zegt dan: » of gij mij lief heeft of niet, het eene is mij zoo veel als het andere." Als de jonggezellen naar hunne gewoonte des nachts met den doedelzak rondloopen, en dan op uwe kamer komen, zoo loopt achter uw bed en gaat daarop zitten, dan moeten zij u wel met vrede laten. Als ze niettemin kwamen om met u te keuvelen, zoo zegt: » pak je weg, en laat ons met vrede;" of » ik sla jou op jou gezigt, jou onbescheiden ezels; wat hebt jij op de meisjes-kamer verloren?" Als zij dan nog geen vrede willen houden, zoo als beschonkene jonkers te doen plegen, zoo slaat ze op de muil dat het klapt, en zegt: » Gaat heen, waar jij dat gewoon bent." — Als gij onvoorziens ergens komt waar uw bruidegom is, zoo gaat hem uit den weg en uit de oogen; ziet ook niet om, slaat de oogen voor u neder; als hij u dan toespreekt zoo zwijgt, en loopt stil weg; volgt hij u dan zoo zegt: » Schaamt u voor den duivel; wat scheelt je? laat mij met vrede, ik wil niet eer met jou wat te doen hebben, voor wij voor den priester zijn geweest." enz.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 3 Februarij. Sedert den 1 dezer zijn alhier ter reede gekomen:
Voor Antwerpen bestemd:
Malvine, P. Croix, Havre de Grace, houtwaren.
Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild:
Prinses Victoria, T. Jackson, stukgoederen en passagiers, Londen.
Voor Gent bestemd:
Josephine Marianne, H. Hottons, Freeport, raapkoek.

ADVERTENTIËN.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.